

TARPTAUTINIS KOLOKVIUMAS

GENEALOGIJA, HERALDIKA IR VEKSILOGIJA

Data: 2022 m. birželio 11 d.

Vieta: Lietuvos kultūros tyrimų institutas, Saltoniškių g. 58, Vilnius.

9.00–9.30 val. Kolokviumo dalyvių registracija.

9.30–9.40 val. Kolokviumo atidarymas.

9.40–12.30 VAL. PIRMA SESIJA. GENEALOGIJA.

9.40–10.00 val. Tema: „Besiskleidžianti prancūzų grafų de Šuazel-Gufje (*de Choiseul-Gouffier*) istorija: Plateliai-Papilyš)“.

Lektorė – Edita Lansbergienė.

10.00–10.20 val. Tema: „Netikėti atradimai Didžiulių giminės genealogijoje“.

Lektorė – Jūratė Pačinskienė.

10.20–10.40 val. Tema: „Dvi giminės, dvi studijos. Viksvos ir Laumenskiai“.

Lektorius – Vidmantas Jankauskas.

10.40–11.00 val. Tema: „Vilniaus Šv. Jono bažnyčios 1602–1615 m. santuokos metrikų knyga“.

Lektorius – dr. Mindaugas Klovas.

11.00–11.20 val. Tema: „Skaruliai, Skarulių parapija. Metrikų knygų apžvalga“.

Lektorius – Alfredas Samerdokas.

11.20–11.40 val. Tema: „Ignalinos krašto genealoginiai tyrimai“.

Lektorius – Saulius Čepulis.

11.40–12.00 val. Tema: „Genealogija kaip įvadas į kraštotyra“.

Lektorius – Gediminas Grina.

Diskusija. 12.00–12.30 val.

Pertrauka. 12.30–13.00 val.

13.00–15.00 VAL. ANTRA SESIJA. HERALDIKA IR VEKSILOGIJA.

13.00–13.20 val. Tema: „Ženkla ir simboliai geležinėse lietuviškų kryžių viršūnėse“. Lektorė – dr. Elvyra Usačiovaitė.

13.20–13.40 val. Tema: „Nuosavybės ženklai Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje XV–XVI a.: samprata ir pokyčiai“. Lektorius – dr. Tomas Čelkis.

13.40–14.00 val. Tema: „Chodkevičiaus herbo atvaizdas dailininko Jano Ziarnko kūrybos kontekste“. Lektorė – dr. Jolita Liškevičienė.

14.00–14.20 val. Tema: „Kokią ateities valstybę apmąstome kurdami naujus heraldinius simbolius? Mažosios Lietuvos etninio regiono simbolikos paieškos“. Lektorius – prof. Rolandas Rimkūnas.

14.20–14.40 val. Tema: „Personal heraldry in Livonia, 13th-16th Century“. Lektorius – Edgars Sims.

Diskusija 14.40–15.00 val.

15.00–15.15 val. Kolokviumo ir forumo aptarimas ir pažymėjimų įteikimas.

Užsiregistruoti galite iki 2022 m. birželio 1 d. elektroniniu paštu: info@ghvi.lt

Daugiau informacijos apie kolokviumą skaitykite: www.ghvi.lt

ORGANIZATORIUS

GENEALOGIJOS, HERALDIKOS
IR VEKSILOGIJOS INSTITUTAS

PARTNERIAI

Lietuvos kultūros tyrimų institutas

LIETUVOS ISTORIJOS
INSTITUTAS

GENEALOGIJOS
AKADEMIJA

HERALDIKOS
AKADEMIJA

VEKSILOGIJOS
AKADEMIJA

Pranešimo tema: „**Besiskleidžianti prancūzų grafų de Šuazel-Gufje (de Choiseul-Gouffier) istorija: Plateliai-Papilys**“

Lektorė: Edita Lansbergienė (Biržų krašto muziejaus „Sėla“ direktoriaus pavaduotoja) Platelių ir Papilio dvarai – kiekvienas turi savo istoriją. Pirmasis, Platelių, yra Žemaitijoje, Plungės rajone, ilgus metus priklausė kunigaikščiams Oginskiams. Antrasis, Papilio, yra Aukštaitijoje, Biržų rajone, jam pradžią davė kunigaikščiai Radvilos, XIX a. valdė dvarininkai Kosciolkovskiai. Abu dvarus susiejo viena prancūzų grafų giminė – de Šuazel Gufjė (de Choiseul-Gouffier), kurios pirmąkart Lietuvoje pirmiausia į Jakaterinos II valdomą Rusiją atvyko Prancūzijos revoliucija. Po trečiojo ATR padalinimo, Lietuvai tapus carinės Rusijos dalimi, 1800 m. valdovas Pavelas I buvusiam Rusijos Imperatoriškosios bibliotekos direktoriui ir Imperatoriškosios dailės akademijos prezidentui Augustui de Šuazel–Gufjė (pranc. Auguste de Choiseul-Gouffier) padovanojo Platelių dvarą. Papilio dvarą jau po 1863 m. sukilimo įsigys Augusto sūnus Aleksandras. Abu dvarus šios grafų giminės atstovai valdys iki pat 1940-ųjų, bus paskutiniai šių dvarų valdytojai.

Pranešime bus apžvelgiama, kaip Biržų krašto muziejui „Sėla“ bendradarbiaujant su Žemaičių muziejumi „Alka“ pamažu yra verčiami grafų de Šuazel Gufjė (de Choiseul-Gouffier) istorijos Lietuvoje puslapiai, kokiais būdais į muziejus pateko vertingi giminės istoriją atskleidžiantys eksponatai, kurie artefaktai yra puošti heraldiniais giminės ženklais ir kokiais. Taip pat bus pristatyta, kur dar Lietuvoje galima rasti išsibasčiusio šios giminės paveldo, pristatomi kiti šaltiniai, padedantys skaityti šios grafų giminės istoriją.

Pranešimo tema: „**Netikėti atradimai Didžiulių giminės genealogijoje**“

Lektorė: Jūratė Pačinskienė (Liudvikos ir Stanislovo Didžiulių sodybos-muziejaus (Anykščių r., Griežionėlės) prižiūrėtoja-ekskursijų vadovė)

Pranešimo aktualumas. Pastaraisiais metais vis stiprėja dėmesys kiekvieno iš mūsų giminės šaknims, vis plačiau atsiveria įvairūs šaltiniai, leidžiantys surasti naujų duomenų bei patikrinti iš kartos į kartą perduodamų žinių ar legendų pagrįstumą. L. ir Stanislovo Didžiulių muziejaus darbuotojams tai taip pat svarbus akstinas patikslinti Didžiulių biografijas, išsamiau ir plačiau pristatyti pačias asmenybes. S. Didžiulis (1856–1927 m.) – bibliografas, knygnešys, tautosakininkas, švietėjas, tremtinys, visuomenininkas. L. Nitaitė-Didžiulienė-Žmona (1856–1925 m.) – rašytoja prozininkė, dramaturgė, publicistė, visuomenininkė.

Tikslas. Skleisti informaciją apie muziejų, viešinti Didžiulių giminės palikimą ir pristatyti visuomenei, pasiremiant genealoginiais tyrinėjimais.

Uždaviniai. 2012–2013 m. A. Baranausko ir A. Vienuolio-Žukausko memorialinis muziejus, kurio padalinys yra L. ir S. Didžiulių sodyba – muziejus, pradėjo vykdyti projektą, kurio tikslas sudaryti Anykščių ir aplinkinių parapijų genealogijos rinkinį-bazę. Pranešėjo uždavinys – surasti kuo daugiau Didžiulių giminės atstovų bažnytinėse metrikų knygose. Tyrimas apėmė Troškūnų, Andrioniškio, Anykščių, Viešintų, Daugailių, Alantos – 6 parapijų – RKB metrikus. Kreiptas dėmesys į pačius krikšto, santuokų, mirčių įrašus, taip pat į vestuvių liudininkus, krikšto tėvus.

Rezultatai. 2018 m. sudaryta Griežionėlių Didžiulių genealoginė schema (bendraujant ir su šiandienos giminės tęsėjais), kuri 2021 m. jau patikslinta ir praplėsta. Rasti Stanislovo Didžiulio ir jo vaikų krikšto metrikai, tėvo, motinos, vieno iš vaikų mirties metrikai, Liudvikos ir Stanislovo santuokos metrikas Daugailių bažnyčioje, iki 2022 m. nežinoto Didžiulių anūko Romano krikšto ir mirties metrikai. Jų vaizdai pateikiami pranešimo skaidrėse.

Didžioji „sensacija“ buvo atradimas S. Didžiulio krikšto metrikų, kurie skyrėsi nuo tuo metu oficialų jo gimimo metų net 6 metais. Šito nežinojo ir šeimos nariai. Žmona rašytoja Liudvika, mums palikusi prisiminimus „Ką aš beatmenu“, paliudijo savo šeimos istoriją. Jie spausdinti

1926 m., dar esant gyvam S. Didžiuliui. Sūnaus Vytauto Didžiulio „Atsiminimai apie tėvą Stanislovą Didžiulį“, spausdinti „Kauno krašte“ minint S. Didžiulio 10-ąsias mirties metines (1937 m.) taip pat nurodo neteisingą datą. Kol parapijų knygos buvo ne visiems prieinamos arba vartamos retai, nebuvo rastas ir Didžiulių santuokos įrašas Daugailių bažnyčioje 1877 m. Įrašė pažymėtas jaunųjų amžius paliudija krikšto įrašo teisingumą.

Išvados. Tyrinėti senuosius dokumentus verta ir būtina, norint būti objektyviais giminės palikimo saugotojais ir skleidėjais. Tyrinėjimai tęsiami toliau.

Pranešimo tema: „Dvi giminės, dvi studijos. Viksvos ir Laumenskiiai“

Lektorius: Vidmantas Jankauskas (Vilniaus dailės akademija, Dailėtyros institutas)

Rengiant „Kupiškėnų enciklopediją“ (1–3 tomai, 2006–2017 m.) teko gilintis į visų Kupiškio krašto vietovių praeitį, pakelti daugybę iki tol netyrinėtos archyvinės medžiagos, pradedant Senųjų aktų foliantais ar bažnytinių metrikų knygomis ir baigiant mokslininkų, kultūrininkų, kunigų, kariškių, visuomenės veikėjų asmens bylomis. Darbo metu ne tik išryškėjo daugybė visai nežinomų ar pamirštų mūsų kultūros istorijos faktų, bet ir atsirado galimybė labiau pasigilinti į temas, kurios ženkliai pranoksta gana specifiską enciklopedinį žanrą. Taip ilgainiui tyrimai išsiplėtė iki dviejų studijų, skirtų nedidelėms Kupiškio krašto vietovėms. Jos pasirodė serijoje „Kupiškėnų biblioteka“.

Pirmojoje studijoje „Ką tyli akmenys. Viksvų giminės istorija“ (2018 m.), aptariama nedidelio Salamiesčio parapijos kaimelio – Akmenės – istorija, nuo pirmojo paminėjimo XVII a. pradžioje, iki sunykimo XX a. pabaigoje. Nuo XVIII a. pabaigos Akmenė buvo Viksvų giminės lizdas, tad kaimelio istorija tampa atvejo istorija, kai iš esmės nagrinėjami dviejų Viksvų sodybų gyventojų likimai. Akmenės istorijoje, tarsi mažame vandens lašelyje, fokusuojasi itin sudėtingas, permainingas mūsų tautos, nacijos raidos kelias: nuo dvaro vergų iki laisvųjų ūkininkų ir galiausiai iki naujos kolchozinės baudžios, nuo knygnešių iki partizanų, tremtinių, gulago kankinių.

Antra knygelė vadinasi „Kukaukos šviesuliai“ (2019 m.) ir yra skirta Subačiaus parapijoje esančio kaimelio istorijai aptarti. Ši vietovė, žinoma nuo XVIII a., XIX a. pabaigoje–XX a. pirmoje pusėje buvo žinoma kaip Laumenskių giminės lizdas, Lietuvai davęs pedagogus, vadovėlių autorius Vladislovą Laumenskį ir Eleną Laumenskaitę-Baronienę, kunigus Henriką Laumenskį ir Felicijoną Mikalauką, su Kukauka susiję teisininkų Vinco ir Petro Karoblių, žodynininko Jono Barono, gydytojo Vytauto Barono likimai.

Šios abi studijos papildytos archyvinių šaltinių, amžininkų atsiminimų publikacijomis, gausiai iliustruotos fotografijomis ir dokumentų faksimilėmis.

Pranešimo tema: „Vilniaus Šv. Jono bažnyčios 1602–1615 m. santuokos metrikų knyga“

Lektorius: dr. Mindaugas Klovas (Lietuvos istorijos institutas)

Pranešimo metu bus pristatyta neseniai publikuota „Vilniaus šv. Jono bažnyčios 1602–1615 metų santuokos metrikų knyga“ (parengė Algimantas Kaminskas-Krinčius ir Mindaugas Klovas). Tai yra pati seniausia Vilniaus miesto metrikų knyga, kurią sudaro 2 818 jungtųjų įrašai. Knygoje daug informacijos apie XVII a. pradžios vilniečius – apie jų socialinį statusą, profesiją, tautybę bei tarpusavio ryšius. Be įvairaus rango dvasininkų ir kitų bažnyčios tarnautojų, fiksuojami miesto valdžios elito atstovai ir kiti vilniečiai, kurie vertėsi amatais, prekiaavo ar teikė įvairias reikalingas paslaugas (šaltinyje užfiksuota daugiau nei 70 skirtingų amatų, kuriais užsiėmė virš 900 žmonių), taip pat pasitaiko ir miesto socialiniame paribyje atsidūrusių vargšų – elgetų. Vilniaus Šv. Jono bažnyčioje tuokėsi ar buvo liudininkais ne tik vietos gyventojai, bet ir atvykėliai iš aplinkinių ar tolimesnių šalies vietovių bei svetimšaliai. Fiksuojami atvykėliai iš aplinkinių Vilniaus vietovių, taip pat iš kitų Lietuvos Didžiosios

Kunigaikštystės ir Lenkijos karalystės miestų. Pranešimo metu bus pristatyta ne tik knygos teikiama informacija apie vilniečius, bet ir jos sudarymo specifika, asmenų identifikavimo ir teksto analizės iššūkiai.

Pranešimo tema: „**Skaruliai, Skarulių parapija. Metrikų knygų apžvalga**“

Lektorius – Alfredas Samerdokas

Skaruliai ir Skarulių parapija. Istorinės datos ir asmenys. Skaruliai pirmajame LDK žemėlapyje. 1522 m. bažnyčios fundacijos aktas. Kauno bajorų maršalka Andriejus Skorulskis. Dabartinei Šv. Onos bažnyčiai 400 metų. Seniausios išlikusios metrikų knygos iš XVII–XVIII a. Vyskupas Juozapas Kosakovskis ir jo pastangos atkeliant gyventojus į ištuštėjusias apylinkes XVIII a. antroje pusėje.

Skarulių parapijos gyventojų duomenų bazė ir jos panaudojimas įvairiuose leidiniuose: „Jonavos krašto karžygiai 1919–1920“, „Jonavos valsčiaus šauliai 1919–1940“, informacinis albumas „Skaruliai“.

Pranešimo tema: „**Ignalinos krašto genealoginiai tyrimai**“

Lektorius – Saulius Čepulis

Ignalinos krašto genealoginių tyrimų apžvalga. Šaltinių analizė, parapijų istorija, kraštotylinė literatūra. Emigracijos kryptys 19–20 a. pradžioje. Kraštiečių vykdomi genealoginiai projektai.

Pranešimo tema: „**Genealogija kaip įvadas į kraštotyra**“

Lektorius: Gediminas Grina

Pranešimo tikslas – pasidalinti asmenine patirtimi kaip nehumanitarinio išsimokslinimo asmuo gali tapti šio kraštotyrimu, pradėjęs nuo giminystės ryšių paieškų.

Kraštotyra yra labai svarbi lokalinės istorijos tyrinėjimų sritis. Norint įtraukti kuo daugiau asmenų į šią veiklą, reikia rasti įvairių motyvatorių, kurie paskatintų tokia veikla užsiimti ne profesionaliai (kaip istorikams ar giminingų mokslų atstovams), bet kaip laisvalaikio pomėgiu. Paprastai asmenys kuo nors pradeda domėtis, jei tai juos paliečia asmeniškai. Taigi labiausiai asmenišką klausimą yra informacija apie asmenį, jo šeimą, artimuosius. Ir genealoginiai tyrinėjimai tam yra ideali pradžia.

Pranešimo tema: „**Ženkla ir simboliai geležinėse lietuvių kryžių viršūnėse**“

Lektorė: dr. Elvyra Usačiovaitė (Lietuvos kultūros tyrimų institutas)

Lietuvių geležinės kryžių viršūnės, tradiciškai statomos ant sakralių objektų (bažnyčių, stogastulpių, kapinių vartų ir pan.) yra vadinamos „saulutėmis“. Tai susiję su kryžiaus struktūra – jo centrą supančių spindulių ratu. Gilinantis į tai, kas jį sudaro, nustatoma geležinių kryžių viršūnių simbolika.

Priklausydami sakralioms vietoms, jie pasižymi ir sakraliu turiniu, iš praeities paveldėtais, ženklais. Dažnai tai būna kryžiaus ženklas, sujungtas su Kristaus vardo monograma.

Monogramų yra kelių rūšių, kai kurios Europą pasiekė iš antikos pasaulio, kur atsirado pirmaisiais krikščionybės amžiais.

Pastebimi šie variantai: 1) graikiška X (Chi) – pirmoji vardo *Χριστός* raidė; 2) šešių spindulių grafinis ženklas, atsirandantis jungiant dvi pirmąsias gr. žodžių *Ἰησοῦς Χριστός* raides t.y. I (Jotą) su X; 3) X papildant raide P (Ro), gaunama panaši šešių spindulių monograma, vadinama Chiro; 4) raidę X derinant su lygių spindulių kryžiumi, atsiranda aštuonių spindulių ženklas; 5) dažna geležinių kryžių viršūnėse IHS monograma, kilusi iš Jėzaus vardo graikų kalba *Ἰησοῦς*

trijų raidžių. Jos prasmė lotyniškoje Europos kultūroje nuo seno aiškinta keleriopai. Pagal Romos imperatoriaus Konstantino viziją prieš mūšį: *In Hoc Signo vinces* („Su šiuo ženklu nugalėsi“), po to – *Jesus Hominum Salvator* („Jėzus žmonių Gelbėtojas“). XVI a. jėzuitai, panaudoję monogramą savo ordino emblemą, suteikė jai naują prasmę: *Jesum Habemus Socium* („Jėzus – mūsų bičiulis“).

Šios visos monogramos sudaro XIX a. – XX a. geležinių lietuviškų kryžių viršūnių simbolikos branduolį. Jų paskirtis – šlovinti Viešpaties vardą. Monogramų spinduliai ir kryžiaus tarpai būna papildyti smulkesnėmis detalėmis: kryželių, žvaigždžių, mėnulių, lelijų, širdžių ornamentais.

Pranešime nagrinėjami įvairūs lietuviškų geležinių kryžių viršūnių pavyzdžiai. Jų ženklai lyginami su heraldikos ir veksilologijos medžiaga, kurioje matome panašius motyvus: kryžių, leliją, širdutę bei kitus.

Pranešimo tema: „Nuosavybės ženklai Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje XV–XVI a.: samprata ir pokyčiai“

Lektorius: dr. Tomas Čelkis (Vilniaus universitetas)

Sąvokos: nuosavybės ženklai, heraldika, inicialai, teisės istorija.

Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje, pradedant XV a., šaltiniuose minimi nuosavybės priklausomybę žymėję simboliniai ženklai. Juos naudojo beveik visi šalies gyventojai – tiek valstiečiai, tiek kunigaikščiai. Ženklai turėjo juridinę galią ir liudijo atitinkamo turto priklausomybę ženklo turėtojui. Ilgainiui jie tapo net nekilmingųjų „parašais“, kuriuos žmonės nubraižydavo po surašytu dokumentu. Įsigalint heraldinei tradicijai, kaip žinoma, dalis herbų LDK perėmė senųjų nuosavybės ženklų grafiką, tą liudija žinomi vadinamieji „linijiniai“ ir „strėliniai“ simboliai heraldikoje. Vėliau taip pat buvo naudojami nekilmingų nuosavybės ženklai, tik keisdavosi jų grafinis vaizdavimas, kartais vietoje įvairių ženklo linijų kombinacijų atsirasdavo inicialai – raidės arba papildomi įrašai žodžiais. Įsitvirtinusi rašto sistema ir abėcėlė ėmė keisti senuosius asmenų ženklus. Tačiau nepaisant grafinių pokyčių tokie ženklai dar ilgą laiką gyvavo. Ši, nusakyta tema, historiografijoje yra gana nauja, nes kalbėti apie senuosius nuosavybės ženklus gana sudėtinga, nes šaltiniuose jie minimi labai lakoniškai, jau nekalbant apie jų ikonografiją. Tačiau atrasti naujų šaltinių duomenys leidžia daryti naujas išvagas, siūlyti interpretacijas, kurios ne tik konstatuoja – koks buvo atitinkamas herbas, kaip jis vaizduotas (?), bet leidžia kabėti apie heraldikos ištakas Lietuvoje – kas buvo iki atsirandant herbams LDK?

Pranešimo tema: „Chodkevičiaus herbo atvaizdas dailininko Jano Ziarnko kūrybos kontekste“

Lektorė: dr. Jolita Liškevičienė (Lietuvos heraldikos komisija; Vilniaus dailės akademija, Dailėtyros institutas)

Pranešime bus plačiau aptariama XVII a. pradžioje sukurta vario graviūra – Jono Karolio Chodkevičiaus herbo atvaizdas. Pranešimo tikslas ne tik plačiau pristatyti, aptarti mažai žinomą herbo raižinį, bet ir paties dailininko Jano Ziarnko (apie 1575–1630), kilusio iš Lvovo, išsimokslinusio Krokuvoje, išgarsėjusio Europoje ir daugiausia kūrusio karaliaus dvaro Paryžiuje užsakymu, kūrybą. Įdomiausia jo kūrybos dalis – susijusi su to laiko dailės naujovėmis – anamorfozėmis, kurios imtos naudoti ir herbų atvaizduose.

Pranešimo tema: „**Kokią ateities valstybę apmąstome kurdami naujus heraldinius simbolius? Mažosios Lietuvos etninio regiono simbolikos paieškos**”

Lektorius: prof. Rolandas Rimkūnas

Šio pranešimo pagrindas yra dailininko praktiko patirtimis pagrįsti pastebėjimai, įgyti dalyvaujant Lietuvos valstybės simbolikos kūrimo procese. Valstybės simbolikos naratyvų konstravime, be Lietuvos heraldikos komisijos, dalyvauja įvairių valstybinių institucijų atstovai, dailininkai, visuomenininkai ir nemažas būrys kitų suinteresuotų asmenų.

Kokią simboliką, kokius pasakojimus, istorines interpretacijas ar ateities vizijas renkamės mes, 1990 m. atkurtos Lietuvos valstybės žmonės? Kaip norime būti matomi ir suprantami pasaulyje? Dėl kokių istorinių interpretacijų ar ateities vizijų sutariame, o dėl kokių ginčijamės?

Vienas įdomiausių paskutinių metų valstybinės simbolikos apmąstymo pavyzdžių yra diskusijos, ginčai dėl niekad ne egzistavusios Mažosios Lietuvos heraldikos. Tai įdomi, gyva tema, prisodrinta skirtingai interpretuojamos istorinės atminties, dabartinės Lietuvos bendruomenių savimonės prieštarų bei kupina politinių intrigų ir įtampų.

Pranešimo tema: „**Asmeninė heraldika XIII–XVI a. Livonijoje**“

Lektorius: Edgars Sims

Žvelgdami į Livonijos asmeninės heraldikos, esančios Vakarų viduramžių simbolizmo kultūrinės terpės dalimi, pavyzdžius, turime galimybę ne tik patyrinti šią konkrečią ir lig šiol pakankamai dėmesio nesulaukusią istorinių šiuolaikinės Latvijos ir Estijos teritorijoje esančių istorinių šaltinių grupę, bet ir per šiuos specifinius heraldikos simbolius nustatyti ir paanalizuoti pokyčius, kurie šioje visuomenėje vyko viduramžiais – asmeninė heraldika yra tarsi veidrodis, kuriame atsispindi šiuo laiku šioje teritorijoje vykstantys procesai; iš jos daug sužinome apie visuomenėje vykstančius procesus, apie žmonių apkrikštijimą – šie dalykai geriausiai atvaizduojami tos eros simboliuose. Svarbu paminėti, kada būtent šiame regione atsirado heraldika – tai įvyko šimtmečiu vėliau nei likusioje Europos dalyje, t. y. dar XIII amžiuje, todėl Livonija yra toliausiai į šiaurės rytus nutolęs taškas, kuriame tokiais ankstyvais amžiais buvo pradėta vartoti specifinė viduramžių simbolių ir spalvų kalba. Regionai neatsiranda šiaip sau, juos kažkas sukuria. O Rytų Pabaltijo teritorijose vykę procesai lėmė, kad dar XII a. pabaigoje susiformavo politinis ir ekonominis regionas, pavadintas Livonija. O kartu su juo atsirado ir visa Vakarų visuomenės atributika, įskaitant heraldiką.

Šiuo metu yra žinoma daugiau nei 300 asmeninių antspaudų, kuriuose vaizduojami asmeniniai herbai ir kurie yra įtraukti į katalogą, kurį XIX a. išleido Robertas von Tollas ir Johannes Sachssendahlas – juos XIII–XVI a. naudojo Livonijos riteriai. Be to, egzistuoja ir antspaudų bei monetų su asmeniniais herbais, priklausiusiais šio krašto valdovams – vyskupams, arkivyskupams, vokiečių ordino Livonijoje didiesiems magistrams, kurie buvo pagaminti jiems valdant. Galiausiai, ne mažiau svarbu yra tai, kad vyskupų, arkivyskupų ir didžiųjų magistrų asmeninės heraldikos pavyzdžių galima rasti ir ant antkapių, memorialinių akmenų ir pan.